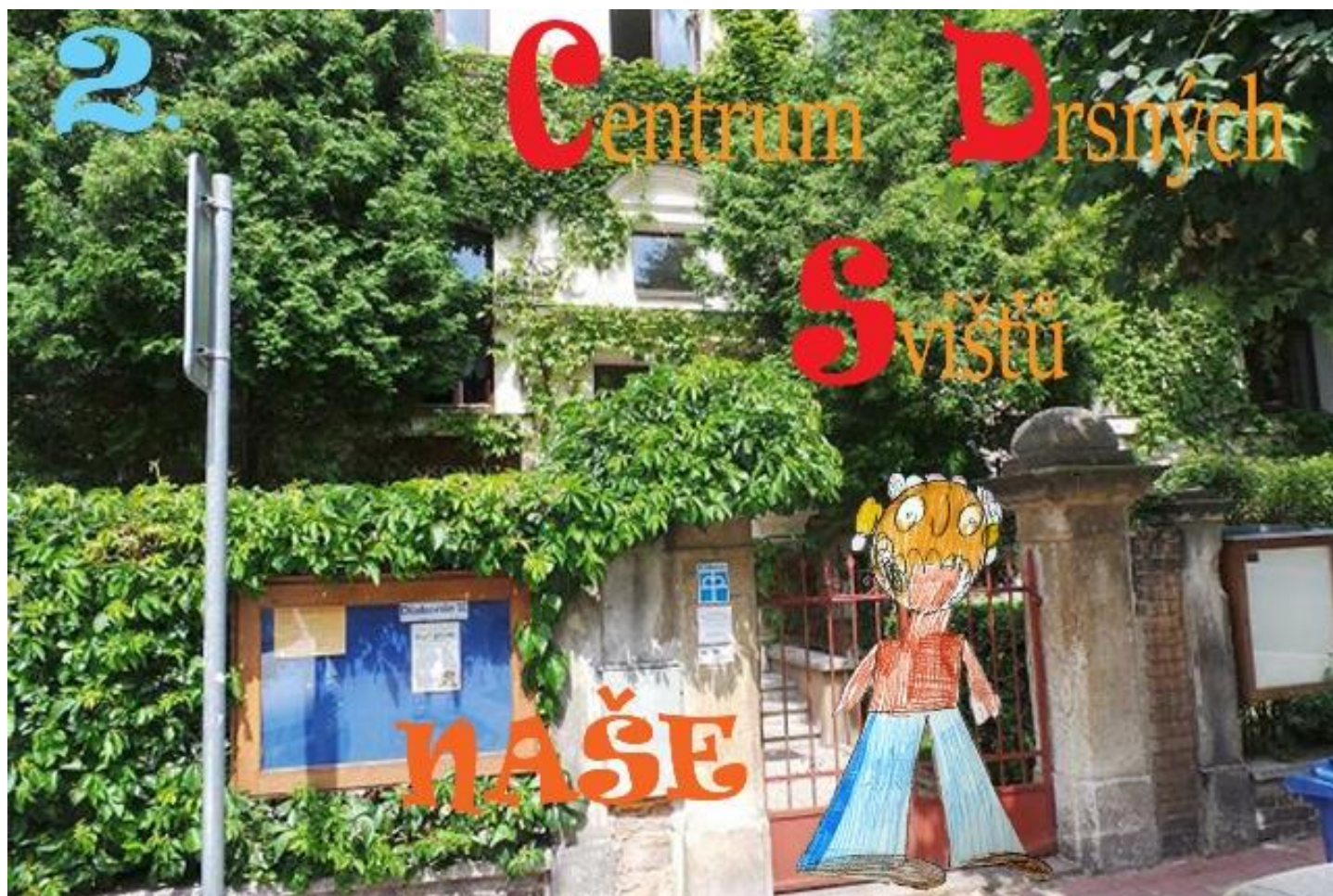

2. ČÍSLO ČASOPISU

KLIENTŮ A PRACOVNÍKŮ CDS
DIAKONIE ČCE LITOMĚŘICE

Vychází: občas

Slovo editorky

Po dvou měsících tvrdé dřiny ☺ vychází druhé číslo našeho časopisu. V tom minulém byl nazván **Centrální Sklad Dobrých nápadů** a pro toto číslo jsme se rozhodli pro ještě originálnější název, a to **Centrum Drsných Svišťů**. Neptejte se proč a jestli to má nějaký důvod. Nemá, je to prostě jen tak ☺.

Druhé číslo vychází v tomto čase z jednoho důvodu. Jirka Martinec si našel v řadách řemeslníků, kteří nám předělávají půdu, abychom se tam mohli přestěhovat, kamaráda, pana Petra. Oblíbil si ho natolik, že mu prakticky každý den maloval obrázky, jeho portréty. Díky tomu napadlo naši šéfredaktorku, že by z těchto portrétů mohla vzniknout výstava – **Petr kam se podíváš**. Jirka tedy asi měsíc v kuse mastil portrét za portrétem, aby jich bylo co nejvíc a bylo z čeho vybírat. A protože je zvykem ☺, že do časopisu děláme vždy rozhovor s někým pro nás důležitým, nabídlo se, že tentokrát to bude právě pan Petr. Zahájení vernisáže a vznik dalšího čísla jsme tedy spojili v jeden den a tak si k originální výstavě můžete přečíst i o tom, kdo to ten pan Petr vlastně je...

Jana

Obsah :

1. SLOVO EDITORKY	1
2. Obsah, redakční tým.....	2
3. NĚCO Z HISTORIE NAŠEHO DOMU V ROOSEVELTOVĚ ULICI č. 7	3
4. ROZHOVOR SE ZNÁMOU NEZNÁMOU OSOBNOSTÍ – Pan Petr.....	8
5. Díváte se rádi na televizi ?	12
6. Kozel zahradníkem.....	13
7. Jak vařit s láskou	15
8. Fotogalerie.....	16
9. Závěr	17

Redakční tým :

Šéfredaktorky : Helena Hingarová

Maruška Horáčková

Editorka: Jana Eichlerová

Redaktoři: klienti CDS

Kontakty: *hingarova.litomerice@diakonie.cz*

horackova.litomerice@diakonie.cz

eichlerova.litomerice@diakonie.cz

NĚCO Z HISTORIE NAŠEHO DOMU V ROOSEVELTOVĚ ULICI č. 7

Požádali jsme Zdenka Bártu, jestli by nám neprozradil něco o historii domu, kde trávíme tolik času. Zdeněk se toho ochotně zhostil. Bylo to příjemné povídání (všechno jsme si pečlivě nahráli) a bylo mnohonásobně delší, než co vám předkládáme, tak třeba to bude na pokračování příště ☺.

Dneska farní dům Českobratrské církve evangelické, to byl původně docela obyčejný obytný dům. Tedy on tak úplně obyčejný nebyl, byl takových bohatých lidí. Byla to nějaká bohatá paní, která si nechala tenhle ten dům postavit.

Byl postaven v roce 1887 a byl to vlastně z té čtvrti, která tady kolem je, první dům. Existuje fotografie z roku 1900, kdy z kostela na náměstí někdo udělal fotografii směrem k Mostné hoře a na té fotografii jsou samá pole, jenom Horní nádraží a tenhle dům.

Když se zbořily hradby, městská rada řekla, že tady prostě Litoměřice budou pokračovat a udělali územní rozhodnutí a že tady bude park a že tady budou ulice a tak. První dům, který tady stál, byl tenhle. Ten dům neměl kanalizaci tehdy ještě, protože postavili nejprve dům a daleko později kanalizaci, takže pod celým dvorkem je žumpa, nebo pod částí dvorku.

To jsme zjistili teprve teď, když jsme dělali výtah, tak jsme se tím výtahem prokopali, no najednou jsme viděli – mysleli jsme si nejprve, že to je studánka - ale pak jsme zjistili, že to není studánka! Je tam otvor, dole ve výtahu, kdyby vás pustili výtaháři teď pod tu kabinu dolů, tak se tam můžete podívat, do té vody.

Je to vlastně hodně symbolický, jsi farář, jsi na poli, jsi vlastně takový rozsévač stále na poli, vid' (Helča)

Symbols lze nalézt úplně všude ☺.

Tento dům má ale i nepěkné věci ve své historii, protože tady samozřejmě v Litoměřicích byla víc jak polovina lidí, asi takových 70%, Němci, kteří odsud po válce byli vyhnáni. Je to taková temná část naší historie, že po válce lidé, kteří vůbec s nacismem třeba neměli nic společného, jenom prostě proto, že to byli Němci, tak museli opustit svoje domy a museli se odstěhovat, byli přestěhováni. A to měli ještě štěstí, mnozí z nich byli zavražděni, bylo to opravdu ošklivé.

A také majitel tohoto domu tehdy, byl v tom roce 1945 zavražděn na náměstí, lidé ho utloukli, jako po válce. Byl to muž, kterému patřilo železářství, starší obyvatelé Litoměřice si ještě pamatují, že na náměstí bylo takové veliké železářství, to si ještě já pamatuji a to kdysi dávno patřilo právě majiteli tohoto domu.

V tomto domě bylo několik bytů, dva takové veliké bohaté, dva menší a pak ještě v suterénu byt pro domovníka. No, a poté, co byli ti Němci vyhnáni, ten dům byl v podstatě prázdný, nějakí lidé tady bydleli, ale to byli jen podnájemníci. A sem, místo těch Němců vyhnaných, přicházeli Češi, z mnoha míst v republice, říkalo se tomu tehdy „osídlování pohraničí“. Velmi často to byli lidé chudí z různého sociálního prostředí, mnozí z nich také byli...říkalo se jim „zlatokopové“, chodili sem jenom kvůli německému majetku, říkali si, že ho vykradou a zas půjdou dál.

Ale také spousta slušných lidí, kteří zakládali církve, přišli, třeba místo německých katolíků, kteří odsud museli odejít, katolíci čeští. Také místo německých evangelíků přišli čeští evangelíci a ti si koupili tenhle ten dům a v přízemí toho domu, nebo prvním podlaží, udělali malou modlitebnu probouráním zdí tří pokojů. A pak je tam vedle ještě jedna místnost, která je jediná historicky zachovaná, se starými tapetami, které říkáme presbyterna.

Ta evangelická církev tu byla od války až do roku 1989, do Sametové revoluce. Také tady byly takové dramatické okamžiky, že třeba pana faráře Slámu, který tady byl, zatkli a zavřeli do vězení. Tady v naší ulici je vazební věznice, tak chudák se posunul jen kousek dál do vazební věznice z politických důvodů, protože vyvěsil do vývěsní skříňky něco, co se komunistům nelíbilo.

A potom, po Sametové revoluci, v roce 89, jsem se rozhodl já, že sem půjdu jako farář. Oni s tím souhlasili, takže jsme se dohodli, že já sem půjdu, z té nedaleké vesnice, kde jsem předtím byl farářem. A tak jsem přišel sem.

A protože ten dům byl ve velmi zdevastovaném stavu, tak tehdy, před těmi 25 lety, bylo potřeba ho opravit. A já jsem přišel s takovou myšlenkou, říkal jsem, že by bylo dobré, když ty církve do té doby nesměly dělat sociální práci, protože komunisté nás zavřeli jenom

do kostelů a nesměli jsme vlastně vystrčit nos z těch kostelů a nesměli jsme nic jiného dělat, tak že bychom se měli vrátit k tomu, co církev myslela a učila evropské státy dělat. A to je sociální práce.

To se líbilo jedné podpůrné švýcarské organizaci, nadaci, a ti nám tehdy dali poměrně hodně peněz na rekonstrukci toho domu, už s tím, že celý ten suterén, kterým začínala ta Diakonie, jsme upravili bezbariérově. Tady byly všude schody a všelijaké výškové rozdíly. Takže z těch technických místností dole v suterénu, kde byla prádelna s takovým tím klasickým měděným kotlem, kde se topilo a pak tady byla kuchyň, protože z toho spodního bytu se vařilo a výtahem se to vyváželo nahoru (do dneška je ještě vidět, ten výtah, dá se najít), tak jsme to prostě odspoda dali pro Diakonii, aby to bylo bezbariérové.

Založili jsme v roce 1991, k 1. květnu roku 92, středisko Diakonie, nejprve se třemi, ne, vlastně se dvěma pracovníky, Irena Opočenská jako vedoucí a ekonomka byla Maruška Zeidlerová. No a postupně se tohle to středisko, které v začátku vlastně teprve hledalo, co bude dělat (jenom jsme věděli, že chceme nějak pomáhat lidem), postupně vyprofilovalo za ta léta do střediska, jak vypadá dnes.

A dneska jsme v situaci, kdy ten dům prochází novou velkou rekonstrukcí, protože ještě chceme také využít tu půdu. Nejenom že jsme využili ty suterénní prostory, ale teď ještě ty půdní prostory, mansardu, jak se říká, tak tam teď rekonstruuujeme, děláme výtah. Takže to po čtvrt stolení procházíme takovou velikou rekonstrukcí.

Já bych se zeptala, jak se získávala klientela, koho jste oslovovali (Maruška)

To bylo takové legrační. První, co jsme udělali, tak jsme si říkali – my si přece nebudeme vymýšlet, jak se říká, od zeleného stolu, jenom co nás napadne. My půjdeme na Městský úřad a zeptáme se tam, poradíme se. Měli jsme s Městským úřadem dobré vztahy už od začátku a do dneška máme, protože jak já jsem tady vedl tu Sametovou revoluci, tak mě všichni znali a všichni na mě byli hodní.

Tak jsem šel na Městský úřad a řekl jsem: „Podívejte se, my budeme vedle Charity další neziskovka, tak co bychom tak mohli dělat, co potřebujete, kde máte díru, jo, co vám chybí.“ A oni říkali: „Vozejkáři. Takovej klub pro vozejkáře byste mohli udělat.“

No tak nám dali adresy na všechny vozíčkáře, my jsme oslovili všechny vozíčkáře a všichni vozíčkáři nám řekli: „Vlezte nám na záda“ ☺. Říkali: „Radši zařídte, aby se dalo vjet na chodník někde, aby byly bezbariérové nájezdy. Ale nejmíň, po čem toužíme, je mít nějaký klub, kde budeme jeden na druhého koukat. My se chceme integrovat mezi ostatní lidi a ne abychom se sdružovali.“ No tak to nám moc nevyšlo. Jedinej, kdo nám z toho zůstal, byl vlastně z tohohle okruhu fousatej pan Klas, pan Klas byl z té první éry.

No a takže ze začátku jsme byli taková trochu sociální poradna a teprve postupně jsme se vyprofilovávali do toho, co dneska jsme.

A kde jste dělali vlastně nábor klientů? Nebo přicházeli sami? (Helča)

Lidí, kteří mají nějaký problém, je spousta, takže jakmile se lidé dozvěděli, že tady někdo nabízí služby, tak se lidé v podstatě hlásili sami. A byli to ze začátku lidé s různými problémy a často ty jejich osudy byly roztodivné, byla to docela i legrace, jako třeba taková Maruška K., to byla jedna z prvních našich klientek, dnes už je chudinka po smrti, která byla taková velmi originální bytost. Ta nám tady několikrát s sebou přivedla i třeba policii a tak. Asi o té klientele a o tom, jak to pokračovalo, to možná spíš byste se dozvěděli od Ireny, protože já už jsem to všechno zapomněl ☺.

Byla někdy doba, kdy jste si řekli „a dost, končíme, zavíráme, to nemá smysl“ ? (Maruška)

Ty situace byly, tak asi takhle úplně ne, spíš jsme si říkali „my to asi budeme muset ukončit, protože nebudou peníze“. Protože ze začátku, až do zákona o sociálních službách, na ten se dlouho čekalo, ten se dlouho připravoval, tuším, že je z roku 2005, tak nějak do té doby vlastně to bylo hodně chaotické. Každá nezisková organizace dostala tolik peněz, kolik si někde vylobovala, nebo vykřičela. My jsme naštěstí spolu s Charitou byly hned od začátku dost v tomhle urputní, takže v těch prvních letech jsme získávaly poměrně slušné peníze. Ale potom, jak přibývalo těch organizací a začínala přece jen konkurence v sociálních službách, tak to bylo čím dál horší.

Od té doby, co je ten zákon o sociálních službách, jsme měli určité věci zajištěné od státu, ale jak to letos vidíme, tak tomu vůbec tak už není. Letos to poprvé rozděluje kraj, kraj si část těch peněz ponechal pro své příspěvkové organizace a těm neziskovým holt ubral. Takže o to se vede boj, ale on ten boj o peníze vlastně za celých těch 25 let trvá stále, takže to není nic nového. Ale to, že nás to baví, že to má smysl, že to je fajn, to nás nikdy neopustilo.

Zdenku, moc děkujeme za zajímavé povídání, zajímá nás ještě spousta dalších věcí, ale to zase někdy příště 😊

*(redaktoři – skupina klientů, doplňující otázky a přepsání do psané formy – redaktorka
Maruška a Helča)*

Rozhovor se známou (neznámou) osobností 😊

Petr Kamiš

Pana Petra ...známe už bezmála rok. Říká se mu tady všelijak – Pan Petr, Kocour, ale i Zlatíčko a z nejmenovaných zdrojů víme i o Kapitánu Hookovi. Nejenom že nám tu šéfuje partě dělníků na rekonstrukci našeho podkroví, ale stíhá se s námi i zasmát a popovídat. Zkrátka je to člověk, který k nám už tak nějak patří a kterého máme rádi.

CO VLASTNĚ V DIAKONII DĚLÁTE ?

Takže – v Diakonii děláme celkovou rekonstrukci podkroví, včetně výtahu, který bude sloužit, aby vyvážel lidi s postižením nahoru, aby nemuseli absolvovat ty schody, který třeba já absolvuji 30x denně a mám toho plný zuby 😊.

JAK SE VÁM U NÁS V DIAKONII LÍBÍ ?

U vás v Diakonii se mi líbí moc, jste všichni milí, přátelští. Jsem rád, že jsme se všichni takhle hezky poznali, že vztahy mezi náma jsou tu moc hezký. A až odsud jednou odejdu, tak se vždycky rád zase k vám vrátím.

PROZRAĎTE NÁM NĚCO NA SEBE

Na sebe? Takže...kolik je mi let, to vám říkat nebudu 😊, protože stejně byste tomu nevěřili, možná to už někdo ví. Protože vždycky mi řeknou, že to není možný a já vesměs nelžu (až když je to doopravdy hodně nutný)😊. A něco na sebe...jsem sportovec, věnuju se, nebo jsem se věnoval, hodně sportu, než bylo nějaký to zranění páteře.

A jsem prostě takovej všeueměl, mám rád hezký věci, rád se oblíkám, rád chodím do společnosti, rád tancuju....ještě něco chcete vědět ?

OBLÍBENÉ JÍDLO ?

Vždycky třeba když jdu s manželkou do krámu, třeba do masny, jo, nebo třeba do cukrárny a přijde prodavačka a ptá se : „Co chcete?“, tak řeknu : Segedín se šesti knedlíkama ☺. Jinak jím všechno, nejsem vybírávej, jsou i jídla, který nemusím, ale těch je teda hodně málo. Samozřejmě nejím brouky, žížaly a takovouhle havěť ☺.

OBLÍBENÝ SPORT ?

Jo tak oblíbený sport, to je fotbal, ten jsem jako hrál aktivně dlouhodobě, jinak říkám, že mám rád všechny sporty – hokej, lyžování, i florball, mám rád motorsport - auta, motorky, všechny sporty mám rád. Jsem sportovně založenej.

BLONDÝNKY / BRUNETKY ?

No...to záleží...třeba i na povaze, samozřejmě první co vidím, je vizáž, že jo, potom je poznání charakteru člověka. Ale vesměs...za mládí moje partnerky byly hlavně blondýnky, sem tam byla nějaká černovlasá brunetka a skončil jsem vlastně u blondýnky. Manželku mám blondýnku.

KOLIK MÁTE DĚTÍ ?

Kolik mám dětí ? Počkejte, já vás spočítám, dva, čtyři, šest..., patnáct..., někdy je vás víc, někdy míň , já už ani nevím ☺. Je takový přísloví - mohamedánci počítají – jedna, dvě, tři a pak už je moc ☺. Já osobně mám tedy jedno dítě, mám chlapce a jelikož jsem podruhý ženatej, tak mám ještě dvě další, chlapce a dceru. Takže celkově mám tři děti a nedělám mezi nimi rozdíly.

CESTUJETE RÁD ?

Velmi rád. Cestuju rád lodí, cestuju rád letadlem, rád jezdím autem, to je taková moje doména, rád šoféruju. No a jezdím, kam se mi zachce, tak tam prostě jedu, nemám kolikrát žádný cíl. Prostě jedeme a někam dojedeme.

JAKÉ ZEMĚ JSTE NAVŠTÍVIL ?

Tak, navštívil jsem Českou republiku, víte, ne, kde je Česká republika ☺ ?

U nás, cha cha cha !

Jo a dál to vezmu od těch nejbližších – navštívil jsem Slovensko, Maďarsko jsem navštívil, navštívil jsem Itálii, navštívil jsem Francii, navštívil jsem Korsiku a já nevím, to asi bude stačit, na co si vzpomínám.

A KDE SE VÁM NEJVÍC LÍBIL ?

No samozřejmě ve Francii, Helčo ☺.

No protože tam jezdím takřka každý dva roky, už jsem tam jak doma. Protože tam mám sestru, tak tam rád jezdím. I když to tam už znám nazpaměť, furt je tam co poznávat.

A UMÍTE FRANCOUZSKY ?

Jenom tak....

PLYNNĚ ?

...plynně☺.

DÍVÁTE SE NA ORDINAČKU, NEBO NA ULICI ?

Ne, ne, nekoukám

JAKÉ MÁTE KONÍČKY ?

Tak jak už jsem řekl, koníčky mám - ten sport. Aktivně teda už nic nedělám, spíš už jenom u té televize, nebo chodím na nějaký ty přenosy, třeba na mezistátní utkání v hokeji nebo fotbalu. Dále mám takový to domácí kutilství, něco vyrábět, tvořit. Dřív jsem stavěl třeba letadla, lodě, mám čtyři helikoptéry, který i lítají. To je na dálkový ovládání a vy jenom koukáte, kam to letí.

Rád mám taky zbraně, takový ty chladný zbraně, studený, jako jsou třeba kuše, nože, ale ty jenom sbírám, samozřejmě s nima nic nevývádím.

CO VÁM DĚLÁ RADOST ?

Lidi, kteří jsou příjemní, kteří se nepřetvařují, kteří se umí chovat jak ve společnosti, tak v kolektivu, jako třeba vy tady ☺. Jo, lidi se mají mít prostě rádi, nedělat si nějaký zlosti, nedělat si nějaký naschvály a tak dále, no.

CO VÁS DOKÁŽE NAŠTVAT ?

Právě to, co jsem řekl, že lidi na sebe nejsou hodný a vlídný a dělají si naschvály, jsou drzí a myslí jenom na sebe, jenom oni prostě...

PROČ SE VÁM VLASTNĚ PŘEZDÍVÁ „KOCOUR ?“

No, já nevím ☺. Tady, v Diakonii, někdo mě tak nazval, protože mám rád kočky, jak dvounohý, tak čtyřnohý ☺. Já všeobecně mám rád zvířata, nejenom kočky, kočky mám doma, přivítá nás to, nemusí se to venčit, je to jiný než pes, nebo koza ve chlívků, že jo. A proto mě někdo nazval Kocourem, no, ale mě se to na jednu stranu líbí.

CO BUDETE DĚLAT, AŽ SKONČÍTE V DIAKONII ?

No, tak to sám nevím. To je závislý na vedení, kde dostane naše firma práci, člověk se pak musí tomu podřídit. Nevím.

Můžeme být třeba tady v Litoměřicích, můžeme jet do Ústí, můžeme jet do Prahy, to je závislý na firmě, kam mě pošle.

PŘIJDETE SE NA NÁS NĚKDY PODÍVAT ?

To už jsem vlastně říkal na začátku, že se mi tady hodně líbí, jak se mi líbí Litoměřice samy o sobě, tak i tady se mi zalíbilo a jak rád cestuju, tak určitě bych se přijel na vás podívat a pokecal bych.

JAKÉ AKCE S DIAKONIÍ UŽ JSTE S NÁMI PROŽIL ?

No, byl jsem tady jednou na maškarním plese a moc se mi to líbilo, bylo to tam hezký. Potkal jsem se tam s některými z vás.

CO ZAMÝŠLÍTE S VAŠIMI PORTRÉTY OD JIRKY MARTINCE ?

Mám je schovaný ! Od Jirky a i od Martina tam mám. A co s nima zamýslím ? Asi je dám někam do toho svého pokoje, kde mám prostě takový nějaký upomínkový věci, vzpomínkový.

DOPLŇUJÍCÍ OTÁZKY :

PIJETE KAFÍČKO NA KRÁSU ?

No už nejsem nejmladší a nejhezčí, takže musím.

KDE VŠUDE MÁTE TETOVÁNÍ ? (KDYBY TO BYLO TŘEBA TAKOVÝ MOC OSOBNÍ, TAK TO TAM TŘEBA NEDÁME....ABYCHOM SE NEDOZVĚDĚLI NĚCO, CO NEHCEM...)

☺ Jenom tam, kde ho vidíte ☺

MOC DĚKUJEME ZA ROZHOVOR ☺

Redaktoři: Jirka Martinec

Michal Prokůpek

Martin Kellner

Fotograf : Maruška Horáčková

Díváte se rádi na televizi?

Redaktorka Veronika vám vřele doporučuje rodinný sitcom s názvem „**HELENA**“, aneb „**CO TĚ NEZABIJE, TO TĚ POSÍLÍ**“.

Tento sitcom nám přináší situační humor, který vychází z rodinného života jedné rodiny, jejich hádek a následných usmiřování.

Hlavní postavy jsou manželé Helena a Dan a jejich tři děti – Lucie, Tereza a Marek.

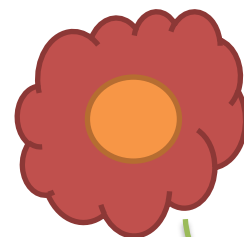
A víte vůbec, co to je sitcom?

Sitcom je zkráceně situační komedie a je postaven zejména na vtipných dialozích mezi hlavními představiteli a jejich načasování. Dějové zápletky jsou většinou vsazeny do domácího nebo pracovního prostředí a točí se kolem běžných problémů.

A kdy že tento sitcom dávají?

Každou sobotu a neděli od 18.50h.

KOZEL ZAHŘADNÍKEM

Že máme zahrádku u Charitního domova důchodců Zdislava, to asi všichni vědí. Že už sázíme a sklízíme několikátý rok, to asi taky. Ale že tam zažíváme mnoho legrace, to už se tolik neví.

A tak píšu tuto rubriku, abych vám přiblížila nástrahy, které nám zahrada klade. O boji, který s námi svádí plevel a betonově tvrdá hlína. O přemlouvání neduživých žádoucích rostlinek, které se jako zázrakem rozhojní a rozbují, jakmile si jich přestaneme všimnout. Zajímavé.

Dneska se dočtete, jak zhruba vypadá naše zahradnická práce. Po zimě je to vždycky veliký šok, protože záhonky většinou zmizí. Poznáme je jen podle toho, že místo vzhledné trávy, jaká je okolo, koukáme na prostor plný neuvěřitelného houští plevelu. Klienti si většinou posedají na lavičky, protože někoho z nás kdysi napadlo, že by práce na zahradě měla být dobrovolná. Hlavně relax a pohoda. Někteří lépe motivovaní se chopí náradí a za chvíli je ze záhonů oraniště a spolu s plevelem padne za vlast i citronový tymián..., no, co se dá dělat. Loni byla odklizená i vzrostlá paprika...

Takže letos opět s úžasem koukáme na naše pleveliště (teď už oraniště) a nově na úhledné záhonky nalepené na náš prostor, ty jsou Zdislavy.

„Máme tu aktivního dědu“, svěřuje nám místní paní aktivizační.

„Chtěl se vrhnout na ten váš...“ odmlčí se a hledá vhodné slovo, „záhon. Zarazila jsem ho.“

Chválíme jí, ale v duchu si vlastně myslíme, že by bylo hezké mít taky tak úhledno, možná ho zarazit nemusela tak hned. Ale naštěstí jsme se inspirovali loňským nápadem jedné jejich babičky, která pod jahody dala plachtu a výsledek jsme koneckonců ochutnali v koláči, který nám babičky potom napekly, že. Nakoupili jsme tedy plachtu a 10 vzrostlých sazeniček jahod, radost pohledět. Sice nám tím potenčil náš zahradní rozpočet, ale s vidinou NAŠICH jahod se šlehačkou nelitujeme ani trochu. Hned vše spácháme, Maruška nastříhá do plachty hezky dírky tvaru kříže, klienti zpovzdálí sledují z laviček. Čas motivovat, říkám si.

„Na jahodách si bude pochutnávat ten, kdo pomáhá“, řeknu zlomyslně a v tu ránu pomocníků přehršle. Nádhery! Naše sazenice jsou také asi dvojnásobně velké, než ty sousedovic, vesele se zelenají na plachtě. Protože máme místo, paní aktivizační nám dává přebytky jejich neduživých sazenic, no, tak je taky zasázíme k našim krasavicím. Hotovo.

Další týden nás z dálky vítá upravený plachtový záhonek, na něm...tři uschlé jahody. Naše ohromné. Darovaná mrňata se drží. No, to je život. V okolí plachty zase plevel. Klienti posedají na lavičky a opalují se, několik statečných se chopí motyky. Dnes budeme sít kopr, což je každoroční práce Jirky Martince. Miluje kopračku, kuchaře tedy kopr s pýchou pěstuje.

„Udělám ti řádky“, nabídne se Péťa Stejskal a udělá dva. „Já sám!“ volá pro jistotu s předstihem Jirka Martinec a škube pytlík.

„Jirko, jako když solíš, jo“, připomínám. „Já vím, ne“, řekne Jirka netrpělivě stylem, jako že mu to trapně připomínám každý rok!

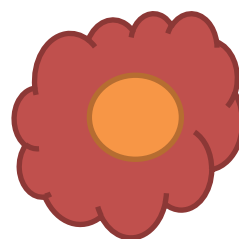
A pak jednu hrst hodí do řádku na jedno místo, druhou rozsolí mezi řádky... Chvíli nevěřicně hledíme, Jirka, velmi uspokojen svým splněným koprovým úkolem, odchází na lavičku, my pozůstalí zachraňujeme, co se dá. Semínka jsou ovšem mrňavá, hm, kde je psáno, že nemůže kopr růst v trsu ?

Celé naše snažení se u nás motá babička, jako citróněk ve žlutém oblečení. Kouká na nás kriticky, aspoň mě se to zdá. „Určitě jste taky měla zahrádku, vidíte.“

„No bodejt“, odtuší žlutá babička.

Zaléváme kopr, jahody a vykoplý tymián, třeba se ujme.

„Jdeme“. Babička ve žlutém jde s námi.

U vchodu do zahrady sedí asi pět dalších babiček, užívají si sluníčka.

„Dobrý den, opalujete se?“ navozuji kontakt, mám totiž slabost pro starší lidi, povídání si s nimi patří k mým oblíbeným činnostem na zahradě.

„No jó“, haleká na mě jedna z nich, evidentně kápo ostatních, velitelka, matka pluku. „Jinak tu máme strašnou zimu, a ještě nám hnusně vařej a když si nedáme pozor, někdo nám to sní“.

Divím se tomu a i přesto popřeju dobrou chuť.

„A seberte mu ty motyky“, horlí babička, „ještě se na někoho vrhne a sekne ho“. Otočím se, koho tím agresorem myslí. Péťa Stejskal. Náš Péťa Stejskal! Prolítne mi hlavou, jak jsme jednou hráli scény na projevení vzteku. „Kdy se vztekáš, Péťo?“ „Já...se nevztekám nikdy, cha cha cha cha“, smál se tehdy Péťa. „A kdyby třeba, představ si, k obědu řízek, odskočíš si umejt ruce a někdo ti mezitím řízek bídne SEŽERE ! Co ty na to?“ „To bych...se asi zlobil, cha cha cha cha.“

„Péťa je nejhodnější člověk na světě“, usmívám se na babičku.

„No jen aby!“ odsekne a zavře oči, jakože se dál opaluje a rozhovor skončil.

Tak už opravdu odcházíme. Pouští nás ven sestřička a až teď si všimneme, že žlutá babička se propašovala až sem.

„A my jdeme tudy,“ usměrňuje sestřička babičku, babička nám mává a my jí.

Jó, integrace ☺.

(Helča)

Jak vařit s láskou

Zeleninový salát s vajíčky

1 salátová okurka

3 rajčata

1 paprika /barva dle vaší chuti/

4 vejce uvařená natvrdo

Sůl, pepř

Okurku oloupeme a nastrouháme nahrubo, přidáme na kousky nakrájená rajčata a papriky. Uvařená vejce oloupeme a nakrájíme na čtvrtky. Ozdobíme jimi smíchanou zeleninu.

Dobrou chuť!

Autorka receptu: Radka Dufková

FOTOGALERIE

Turnaj v puzzle

Hraní společenských her

V salonu krásy

Výlet do Ústí na Integra Jam

Pohoda v knihovně...

Bublinové království na Integra Jamu

DATUM VYDÁNÍ : 27. 5. 2015

POČET VÝTISKŮ : 1 do ruky, spousta na email

PŘÍŠTÍ ČÍSLO VYJDE : po prázdninách, těšte se 😊

